Mechanický záznam zvuku

Prvním použitelným systémem pro záznam zvuku byl fonograf vynalezený a zhotovený v roce 1877 americkým vynálezcem Thomasem Alvou Edisonem (1847 - 1931). Zvuk byl zaznamenán mechanicky do drážky, kterou rylo záznamové zařízení do rotujícího válečku. Takto pořízený záznam bylo možné zpětně mechanicky reprodukovat na zvuk. Jednalo o **hloubkový záznam** zvuku (viz obr. 42), ve kterém hloubka drážky odpovídala okamžité hodnotě akustického tlaku zaznamenávané zvukové vlny. Přestože kvalita záznamu nebyla příliš dobrá, ve své době se tento způsob záznamu komerčně používal.

Další způsob mechanického záznamu zvuku se používal u gramofonu. Jednalo se o **stranový záznam** zvuku (viz obr. 42), u kterého stranová výchylka rycího zařízení byla úměrná okamžité hodnotě akustického tlaku zaznamenávané akustické vlny. Tento způsob záznamu zvuku byl dominantní pro gramofon během téměř celého 20. století. V první polovině 20. století se tento způsob záznamu používal i v profesionální praxi.

S rozvojem stereofonie se pak začal používat i mechanický záznam stereofonní. Tento záznam byl stranově-hloubkový: na každé straně (stěně) drážky byl zaznamenán jeden kanál (levý nebo pravý). Monofonní gramofon snímal takový záznam tak, že snímal stranově součet obou kanálů, zatímco stereofonní gramofon snímal odděleně zvuk obou kanálů.

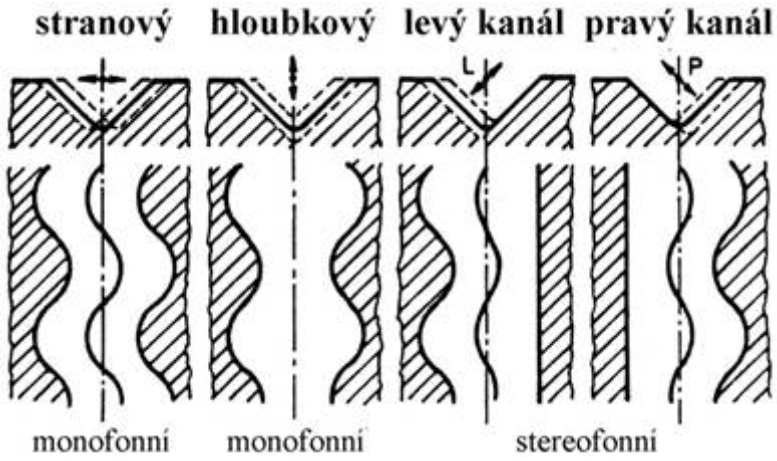

Obr. 42

© Encyklopedie Fyziky (http://fyzika.jreichl.com); Jaroslav Reichl, Martin Všetička
Licence http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/ zakazuje úpravy a komerční distribuci.